

Море і гори. Сонце і синь.
Древні руїни фортець і святинь.

Гуни і готи. Скіфи й сармати.
Хвиля за хвилею — не догукати.

Хто ми і звідки? З яких праглибин?
Сяє на сонці пісок, як бурштин.

Галька дрібна шурхотить під ногами,
Пам'ять блукає роками й віками.

Тьмяно спливають в глибинах душі
Давніх епох нетривкі вітражі.

Війни, пожарища, битви, герої,
Цивілізацій криваві двобої,

Рас і народів пістряве злиття —
Вічне, трагічне, безсмертне життя.

Вітром війнуло — було і нема.
Тиша над обрієм висне німа.

Чайка кружляє, кигиче і кличе,
І далина мерехтить таємниче,

І, оповиті у сонячну синь,
Води плывуть до нових поколінь.
